

IN MEMORIAM

Ante Stamać (Molat, 9. listopada 1939. – Zagreb, 30. studenoga 2016)

»Ja sam hrvatski pisac, bavim se hrvatskim jezikom i kulturom i tako ću se baviti dok mi život to bude omogućavao i dopuštao«, rekao je svojedobno Ante Stamać, sveučilišni profesor u mirovini, ugledni pjesnik, teoretičar književnosti, komparatist, germanist, esejist, prevoditelj, hrabar i častan čovjek, koji je, nakon brojnih dobivenih bitaka vođenih u samozatajnim tišinama, izgubio rat s opakom bolešću 30. studenoga 2016. u Zagrebu. A morima hrvatskoga jezika i kulture zaista je plovio, kao svojedobno i svojim brodićem »od vale do vale«, dok mu je život to »omogućavao i dopuštao«. Neke od tih uvala bile su glazba i muzikologija.

Komparativnu književnost i engleski jezik Stamać je diplomirao 1963. na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Na istom je fakultetu magistrirao 1970. i doktorirao 1978. Također je studirao filozofiju i germanistiku u Beču, te muzikologiju i povijest umjetnosti u Ljubljani (1963-1969). Srednjoškolsko glazbeno obrazovanje stekao je u Zadru i u Zagrebu.

Uza svu široku lepezu Stamaćeva djelovanja glazba je bila *cantus firmus* njegova života. Od mladih dana kada je svirao violinu u opernom orkestru Hrvatskoga narodnog kazališta u Zagrebu, a potom utemeljio Muzički salon Studentskoga centra u Zagrebu, u kojemu je bio i glazbeni urednik, Stamać se od glazbe nije odvajao, postavši njezinim vrsnim poznavateljem i ljubiteljem, nadasve Mozarta. Stoga ne čudi da je Mozart našao svoje mjesto u Stamaćevu pjesničkom ciklusu *Imagines Viennenses* iz zbirke *Dešifriranje vage* (1972), u kojemu je autor svoju pjesmu *Mozart* posvetio pijanistu Vladimiru Krpanu, te u prevoditeljskom radu, odnosno u Stamaćevu prijevodu knjige *Mozart: Svjetlo Božje* francuske autorice Mildred Clary (2006).

Napokon, Stamać je bio zaslužan i glasan promicatelj hrvatske muzikologije, može se reći, njezin dobri duh. Ističu se u prvom redu njegove zasluge u omogućavanju nama muzikolozima na tadašnjem Odsjeku za kroatistiku i južnoslaven-

ske filologije Filozofskog fakulteta u Zagrebu da steknemo doktorat znanosti. Bilo je to osamdesetih godina prošloga stoljeća i dotad takvo što u Hrvatskoj nije bilo moguće. Kao predstojnik katedre za teoriju književnosti na istom je Odsjeku još krajem sedamdesetih godina uveo obavezan kolegij Osnove glazbene kulture, koji je devedesetih mimo njegove volje nepovratno nestao iz studijskoga plana. Usto, na stranicama časopisa *Croatica* i *Republika*, kojima je bio glavni urednik, otvarao je dragocjen prostor muzikološkim temama, pridonoseći tako borbi da hrvatska muzikologija prestane biti svojevrsna getoizirana znanost o kojoj šira kulturna i znanstvena javnost uglavnom ne zna ništa. Na kraju, kao vrstan lektor i prevoditelj, Ante Stamać je s radošću i iskrenim zanimanjem za postignuća hrvatske muzikologije kontinuirano surađivao s Hrvatskim muzikološkim društvom, u kojemu je 2012. postao počasnim članom.

Govori se da nitko nije nezamjenjiv. Ipak, uvjerenja sam da ima i onih čije je gusto životno i stvaralačko tkanje upravo takvo, nezamjenjivo. A među njima je i Ante Stamać.

Sanja MAJER-BOBETKO
Zagreb